

צביקה שטרנפלד לאישה צעירה המצהירה על אהבתה אותי

אינך יודעת שמדי בקר
אני מסבך יותר ויותר
להרבה.
כגוש עופרת שלהט,
נופל אל יומי
ושעותי לא מבעבעות.

שער החנה הצחור אינו כתם טהר
ואת הפסים הכסופים על ראשי
מלבין עתיד המהדהד
אל היום ההוא.

את קצות אצבעותי המרירות
אני מסכר מדי בקר.
אצבעותי היפות בעיניך
עסוקות בנפנופי פרידה,
אין סכוי שיתפנו ללטה.

התאהבת בצל שהתחזה לבעלי
ואיש לא הבחין.
הוא שנון ומתברח
ומלים מעכזות מפיו.

את רוצה לרעד למגע
וחמלה מתמשכת מגדרת אותי
כי שער חזי הקבן אינו מורד שלג לגלש
אל איבר זקור כעמוד במועדון לילה,
אף שהחם מחשיך